

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky E., bývajúcej v T., zastúpenej JUDr. V., advokátkou so sídlom v T., proti odporkyni V. a.s., K., IČO: X., zastúpenej JUDr. J., so sídlom v T., **o neplatnosť skončenia pracovného pomeru**, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 10 C 66/2007, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. novembra 2009 sp. zn. 4 Co 363/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporkyni nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trebišov rozsudkom z 5. septembra 2008 č.k. 10 C 66/2007-147 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľka domáhala určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru danej odporkyňou. Rozhodol tiež o náhrade trov konania. Rozhodnutie založil na zistení, že navrhovateľka pracovala u odporkyne v T. na základe pracovnej zmluvy od roku 1990 ako referentka fakturácie, neskôr ako referentka odbytu. Odporkyňa jej listom z 5. januára 2007 dala výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b/ zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce (ďalej len „Zákonník práce“), ktorú odôvodnila tým, že jej funkčné miesto bolo zrušené v súvislosti s uskutočňovanými organizačnými zmenami a racionalizačnými opatreniami zameranými na zvýšenie efektívnosti práce, v dôsledku čoho sa navrhovateľka stala pre zamestnávateľa nadbytočnou a nemá možnosť zamestnať ju v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce ani v mieste jej bydliska. Výpoveď z pracovného pomeru jej bola doručená 8. januára 2007 na pracovisku. Pracovný pomer navrhovateľke skončil uplynutím výpovednej lehoty 30. apríla 2007. Navrhovateľka listom z 5. apríla 2007 oznámila odporkyni, že trvá na ďalšom zamestnávaní (ako referentky odbytu) v dohodnutom mieste výkonu práce. Dokazovaním bolo zistené, že navrhovateľka bola vedená ako pracovník so

zmenenou pracovnou schopnosťou v období rokov 1990 až 1998; súd však neprihliadol na jej námietku, že je osobou so zmenenou pracovnou schopnosťou, lebo v čase dania výpovede tento status nemala. Odporkyňa preto nebola povinná žiadať v zmysle § 66 Zákonníka práce úrad práce o predchádzajúci súhlas k výpovedi a túto povinnosť vzhľadom na existujúcu judikatúru súdov (R 28/72 a R 13/1976) nemala ani v prípade začatého správneho konania. Vedomosť o rozhodnutí Sociálnej poisťovne z 22. marca 2007, ktorým sa navrhovateľke priznal invalidný dôchodok, nadobudla odporkyňa 4. mája 2007, teda až po doručení výpovede. K námietke navrhovateľky, že jej miesto sa nemalo rušiť, súd prvého stupňa poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, ktoré potvrdili, že centralizácia ekonomického úseku závodov na generálnom riaditeľstve bola riešená hromadným prepúšťaním a každému nadbytočnému pracovníkovi závodu bola ponúknutá práca na generálnom riaditeľstve. Navrhovateľka, aj keď požiadala o prijatie do zamestnania na generálnom riaditeľstve, napokon ponúkanú prácu odmietla. So zreteľom na uvedené dospel súd prvého stupňa k záveru, že výpoveď nie je neplatná; návrh preto ako neopodstatnený zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku podala navrhovateľka odvolanie. Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 30. novembra 2009 sp. zn. 4 Co 363/2008 napadnutý rozsudok potvrdil a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. aj s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné. Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, vec správne právne posúdil s poukazom na výsledky hodnotenia vykonaného dokazovania a dospel k správne záveru, s ktorým sa odvolací súd stotožnil (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Zdôraznil, že navrhovateľka sa domáhala zmeny prvostupňového rozhodnutia iba so zreteľom na to, že v rozhodnej dobe, teda v čase doručovania výpovede, bola osobou so zmenenou pracovnou schopnosťou (invalidný dôchodok jej Sociálna poisťovňa priznala spätne od 11. decembra 2006). Výsledkami vykonaného dokazovania bolo preukázané, že v čase doručenia výpovede (v januári 2007) navrhovateľka nevykazovala znaky zamestnanca so zdravotným postihnutím. Odporkyňa preto nebola povinná žiadať príslušný úrad práce o predchádzajúci súhlas k výpovedi (§ 66 Zákonníka práce). Na tom nič nemení skutočnosť, že navrhovateľka bola pri nástupe do práce osobou so zmenenou pracovnou schopnosťou – tento status jej bol odobratý v roku 1998. Na tom, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, nemení nič okolnosť, že invalidný dôchodok bol navrhovateľke priznaný rozhodnutím Sociálnej poisťovne

z 22. marca 2007 (teda až po doručení výpovede) spätne ku dňu podania žiadosti o priznanie invalidného dôchodku. Odporkyňa nemala povinnosť čakať na ukončenie správneho konania začatého na základe uvedenej žiadosti. Odvolací súd vzhľadom na to vecne správny rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala navrhovateľka dovolanie, v ktorom uviedla, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Poukázala na to, že za invalidnú dôchodkyňu bola uznaná so spätnou účinnosťou od 11. decembra 2006. Výpoveď, ktorú jej doručila odporkyňa 8. januára 2007, bola daná teda tomu, na koho sa už od 11. decembra 2006 malo hľadieť ako na zamestnanca so zdravotným postihnutím. Pokiaľ k výpovedi neudelil súhlas príslušný úrad práce podľa § 66 Zákonníka práce, nemôže byť výpoveď platná. Dodala, že zamestnávateľ od jej prijatia do pracovného pomeru vedel o jej zdravotnom (očnom) postihnutí. Z týchto dôvodov žiadala zrušiť rozsudky súdov oboch nižších stupňov a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu označila tento opravný prostriedok navrhovateľky za neopodstatnený. V čase, keď bola navrhovateľke doručená výpoveď, nebolo jej zdravotné postihnutie preukázané rozhodnutím Sociálnej poisťovne, preto ani nebol potrebný súhlas úradu práce v zmysle § 66 Zákonníka práce. Vzhľadom na to žiadala dovolanie zamietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátkou (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol

zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danom prípade dovolanie nesmeruje proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ale takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Vzhľadom na to dovolanie navrhovateľky nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie navrhovateľky by mohlo byť procesne prípustné, len ak by v konaní na súdoch nižších stupňov došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v ustanovení § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať existenciu takejto vady vyplýva pre dovolací súd z § 242 ods. 1 O.s.p. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolaiteľka netvrdila existenciu žiadnej z väd konania uvedených v § 237 O.s.p.; vada tejto povahy ani v dovolacom konaní nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania navrhovateľky preto nevyplýva ani z § 237 O.s.p.

Navrhovateľka dovolanie odôvodnila len tým, že napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou

práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. (viď napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003).

Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že procesnú prípustnosť dovolania navrhovateľky nemožno vyvodiť ani z § 238 O.s.p., ani z § 237 O.s.p.

Keďže dovolanie je v danom prípade procesne neprípustné, Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol tento opravný prostriedok podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

V dovolacom konaní procesne úspešnej odporkyni vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd výnimočne nepriznal odporkyni náhradu trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 150 ods. 1 O.s.p.), pričom za dôvod hodný osobitného zreteľa považoval zdravotné postihnutie a sociálnu situáciu navrhovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. marca 2010

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková